

Jana Maternová

ZÁPOLENÍ

Nekonečná cesta duše Ingrid

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jana Maternová © 2017

Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-178-5

Prolog

Život. Množina buněk, které Vesmír v jejich životaschopné sounáležitosti plní tajemným skupenstvím duše, aby ji nasadil na hrací plochu planety Země. Dává tak vzniknout bytostem, za jejichž individualitu osobně ručí. Některé hned zpočátku vystaví první zkoušce trpělivosti. Šestky přece nemohou padat pořád. Jiné nechá zajásat hned v počátku. Se svojí kostkou v ruce zůstává hlavním rozhodčím právě začínající hry. „Přáli jste si hrát? Tedy do toho!“ pokyne nám se svou nekonečnou elegancí a nic nám neslibuje.

Z prostoru tam anebo nikde se ocitáme na prvních políčkách cesty. Kam máme dojít? A kudy? Někde, za mnohonásobně víc než pouze devatero horami a devatero řekami, tušíme náš cíl. Toužíme po něm od prvního úderu našeho droboučkého srdíčka. Představa vítězných ovací nám nedovoluje žádný oddechový čas. Jen moudrý Vesmír však ví, že spěch tu není na místě. Hned po pár klidných krocích má pro nás připravenou první zkoušku. Něko ho zdrží, jinému dopřává prvních slastných pocitů z úspěchů. Zatím to jsou jenom trojky, které nás pouštějí za dalšími dobrodružstvími. I ty ale dovedou potrápit. Jsme však ještě čerství, svěží, plní nadějí. Ještě nesmutníme. Překážky zatím nejsou hrozbou. Jsou výzvou a my je přirozeně vítáme.

Zvládáme své počátky. Různým tempem, ale zvládáme. Ostatně, ono porůznu nasazené tempo už se nám nikdy nepodaří sjednotit. Kostka má šest stran. Nezdá se to mnoho. Pouhých šest čísel však vytváří nekončící škálu kombinací a my se rozcházíme.

Je libo vpravo? Tudy vede dlouhá cesta. Její modř láká. Neuvědomujeme si, že modrá je barva hlubokých, zrádných potoků a rozbouřených hladin. Brodíme se tedy vodními toky, z kamene na kámen přeskakujeme proudy. Zlatou rybkou však chytí jen málokdo. Nevadí. Ještě máme šanci. Na konci by na nás měla čekat mořská panna. Ta si s vodními živly lépe rozumí. Netušíme však, že zakletý žabí princ trůnící na kameni před studnou nám může náš dobře zamýšlený záměr zhatit. Vracíme se zpět na rozcestí. Poněkud vyčerpání, ale stále mladistvě nadšení.

Doleva se jde ke koníčkům. Zachce se nám houpacího. Odvážnější pomyslí na klus nebo cval. Možná se doopravdy povozíme. Než nám cestu zastoupí oř černý jako uhl. Vzpurností v očích nám dává jasně najevo, že jsme se zmýlili. Život nebude jen vábivý pohled z koňského hřbetu. Už jsme nějaký čas v pohodě. Je třeba trénovat. Vyplatí se být připravený i na obtížnější zkoušky. A zaveze nás třeba.... Inu, třeba rovnou do pekla.

Jsme vyděšení, ale potřebujeme se zachránit. Napínáme šlachy, protahujeme krok. Dýcháme přitom velmi mělce. Pekelná síra nepříjemně pálí v krku. Jsme den ode dne více vyčerpaní. Chvillemi ztrácíme orientaci. Není se pak proč divit, když narazíme na škodolibě nastrčené vidle, nebo šlápne-me čertovi na ocas. A šup. Zpátky do teplíčka. Krev v nás klokotá, žíly se hrozivě nadouvají. Máme chuť mrsknout nepřejícnou kostkou. Rozmetat ostatní figurky a samy zalézt přinejmenším pod stůl. Jak dlouho se ještě máme plahočit od ďábla k čertu? Kdo nás vysvobodí?

Právě když si začínáme nejvíc zoufat, přelétne nám nad hlavou holubička. Bílá svou nevinností, líbezná svou čistotou. Dokážeme-li v sobě utišit křik bezradnosti, mohli bychom uslyšet její tiché vrkání. Něco nám chce povědět. Hádáme, co to má být. Zvířecí řeči rozumíme jen pramálo.

Ale ano! Posílá nás na louku! Tam přece nemůže být zle! Zahálku nám však nedovolí. Když už se tu chceme načichat vůně trávy, pak nám svěří alespoň prasátko na hlídání. Zatím žádné zlaté. Docela obyčejné, ale vcelku milé. Běda však, když neuhlídáme. V tu ránu se nám růžovoučký čuník před očima změní v černočerného, zabahněného divočáka. Prcháme. Nevěda kam, můžeme zbloudit zpátky do pekla. Anebo že bychom udrželi směr a vydrápali se až na Zlatý vrch?

Jsme už velcí. Jaképak s námi cavyky. Každé dobro mívá svého patrona. Nad tímhle bdí samotný pan Obr. Avšak kdopak by se Obra bál? Nepřestáváme věřit. Dáme to. Se stále menší trpělivostí a ve stále vyšší frekvenci vrháme kostkou. Tentokrát je třeba jedniček. Jenom jedniček! Vesmíre, pomoz přece! Jde to pomalu, ale půjde to. Stále doufáme. Přejde naše chvíle. Vydrápeme se na kopec. Zase se rozhlédneme do kraje! Neúprosný kyj Obra

se nad námi míhá v doprovodu výhrůžek a spílání. Zoufale se snažíme zabránit vzájemnému střetu. Avšak stane se. Mnozí se s ním setkáme na kůži. Náhle je tu skutečná bolest. Toužíme se jí co nejrychleji zbavit. Ponecháváme svá opotřebovaná těla napospas Obrovi, abychom zachránili své k smrti vyplašené duše. Bolest však neustupuje. Ještě jednu jedničku, prosím... a ještě jednu... Jenom se nevzdat!

Vydechneme jen krátce. Vždyť věže paláce jsou už nadohled. A hle! Je tu rovnou brána s královskou korunkou zasazenou v portále. Jsme však stále před hradbami. Ještě ne! Ještě jsme se neutkali s drakem. Hned tři hladové krky najednou. A zas ten oheň! Žhnoucí plivance nám zanechávají cejchy na těle. Jsme unavení. Kdosi nás nabádá: „Dohrát! Každá hra se musí dohrát!“ Kostku už stěží uzvedneme. Spíláme jí, když se splete v čísle. Tohle jsme přece vůbec nepotřebovali! S dětinskou nešikovností kličkujeme mezi nenasytnými hlavami. Vytoužená truhla s blyštivými pozlátky už nemůže být daleko. Sem tam zachytíme záblesk jejich falešné krásy. Nemůžeme se dočkat, až se budeme moci dotknout. Přelezli jsme už tolik překážek, zdolali tolik strmých kopců! Přitom nám stále nedochází, že ten jediný a pravý poklad si neseme v sobě. Máme přece těla! I když nám začínají být více na obtíž než k užitku. Jsme stále tu! Existujeme, tudíž máme šanci pochopit. Proč jsme onu strastiplnou hru hráli? Stačíme si to uvědomit dřív, než se nám podaří poslední hod? Otevrou se nám vytoužené útroby věží? A co tam skutečně najdeme? Budeme opravdu slavit vítězství, nebo ustrneme v údivu nad lacinou falší našich očekávání?

Dorazili jsme do cíle, ale neděje se nic zvláštního. Hra končí. Jistota cesty se mění v nejistotu. Co bude dál? Začneme se ohlížet přes rameno. Zachce se nám vrátit. Alespoň o pár políček zpátky. Být na moment ještě ve hře. Užít si ono napětí, radost z přelétavých úspěchů i nadšení z překvapivých dobrodružství. Proč jsme jen tolik pospíchali?

Konečně víme. Právě ta báječná pohádková cesta měla být naším cílem. Poznali jsme, co jsme poznat měli. Zbývá jediné. Poděkovat tělu za jeho pohostinnost a vychutnat si odtajnění záhadného skupenství duše.

Taková je hra, kterou Vesmír nazval životem. Téměř jako „Z pohádky do pohádky“.

Pomóóc ! Už je to tady zas. Děsnej randál ! Všude kolem mě to zuřivě bublá a řve. Je tu najednou strašlivě málo místa. Mám pocit, že se udusím. Stěny, mezi kterými jsem měla doposud svoje měkoučké, houpavé místečko, se nadouvají. Mám strach, že se rozpuknou a na mě se vyřítí rozběsněný proud lepkavé červené tekutiny. Víím, jak zrychlila svoje tempo. Když je klidná, příjemně mě šimrá. Je všude a přitom nikde. Schovává se pod tenkou slupkou různě tlustých a tenkých hadiček, ale nikdy se nezastaví. Jsem na ní závislá. Teď mi nahání strach. Co když se na mě opravdu vylije?

Je tu náhle nepředstavitelně těsno. Tlačí se na mě hmota, která byla ještě před chvílí bezpečně daleko. Je stále více horká. Pálí ! Lomcuje se mnou, i když mi už nezbývá ani zlomeček z prostoru, ve kterém jsem se mohla dosud pohybovat. Je mi úzko. Kdybych mohla plakat, plakala bych. Tuším, jaké to je. Mokro kutálející se dolů po tváři. Tíseň uvnitř a zmáčený obličej. Nepila jsem už někdy vlastní slzy? Nechutnaly mi. Bylo jich ale tolik, že jsem se mohla snažit sebevíc, stejně mi do pusy pokaždé nějaká zbloudila.

Proč mě to nutí plakat? Vždyť ještě nemám oči? Bolí to o to víc. Tíseň svírající srdíčko nemá kudy utéct. Je mnohem horší než tlak vzdušného masa a výhrůžně tepajících žil. Bolí mě to a bojím se. Maminko, proč mi to děláš?

„To jsem zvědavěj, jak se z toho srabu vyhrabeme. Musela sis vymyslet dítě zrovna teď? Baráku není ještě ani půlka a prachy docházej. Co si myslíš? Že to budu táhnout sám? A ty se budeš válet doma s miminem? Tohle jsme si nedomluvili. Víš ty vůbec, kolik dneska stojí dítě? Máme splátky jako prase! Nemůžeš si jen tak heknout a hodit mi všechno na záda. Potřebuju tě na stavbě. Nepomejšlej na nějakou mateřskou! Bez tvýho platu to prostě nedáme. Budeš si to muset nějak zařídit, když jsi byla tak chytrá a nedávala sis bacha. Prcek se nám teď prostě nehodí. Sakra, tos nemohla počkat?“ křičí tatínek na maminku.

Nelíbí se mi, jak na ni křičí. Mojí mamince se to také nelíbí. Třese se. Myslím, že pláče. Ona může. Ona má oči. Určitě má mokré tváře. Jejím hez-

kým tvářím ty rozpatlané šmouhy nesluší. Nenapadá mě, že by neměly být hezké a že by jim slzy snad mohly slušet. Moje maminka je moc krásná. Samozřejmě! Je to ta nejkrásnější maminka na celý planetě. Vždyť jsem si ji vybrala! Představovala si mě. Byly to takové něžně barevné obrázky. A tak tu jsem. Proto, abych jí vyplnila její touhy. Bude to asi fuška, ale těším se .

„Nekřič, prosím,“ špitne hlas, který tak ráda poslouchám. Zní ale nějak zastřeně. Moje maminka má překrásný zvonivý hlas, když si s nadšením povídá s kamarádkami o svém sladkém tajemství. To tajemství jsem já. Tedy už nejsem. Ale byla jsem. Dost dlouho mě hladila přes její voňavou kůži a říkala mi: „Ještě počkáme, maličký. Až budeš o malinko větší. Až mi tě nikdo nebude moct rozmlouvat. Ještě bych o tebe musela příliš bojovat. Přijde čas. Pak už bude pozdě na potrat. Potom tě představíme tatínkovi. Ještě raději ne,“ a její teploučká, hladoučká dlaň mě přiváděla do slastných mrákot. Vlastně jsem se pořád houpala na obláčku. Milovaná, konejšená, vítaná. Moje maminka si mě moc přála.

Až o mě skutečně pověděla tatínkovi. Musela mu o mně povědět. Je přece můj tatínek. A má moji maminku rád. Tak moc rád, že zařídil, aby se jí mohla splnit její velká touha. Abych mohla přijít já.

Čekala jsem a připravovala se k další pouti na Zemi dlouho. Kolikrát už jsem měla hodně silné nutkání. Už, už si najít své rodiče. Zkusit to znovu. Pokaždé mě ale na poslední chvíli smetla vesmírná meluzína. Odesla mě od planety zpátky do prostoru rozjímání. Abych pochopila. Abych se neunáhnila. Abych našla vyrovnanost a jistotu, že vím, kým mám být. Prý bych se mohla zmýlit. Musela jsem si svoji novou maminku nejprve vysnit. Měla to být právě taková bytost, která mi pomůže splnit můj úkol. Moje maminka , která teď vzlyká, je ona jediná. Moje vyvolená. Mnou vyvolená.

Dočkala jsem se. Vesmír mě moudře pozdržel v mé netrpělivosti. Jako by sám věděl, jaké pozemské bytosti ke mně patří. Vždyť mám tak chytrou maminku! Ukázalo se, že udělala správnou věc, když si mě zpočátku ponechala jenom pro sebe. První slova, která jsem totiž zaslechla od mnohem hrubšího hlasu tatínka, byla: „Bože, ty jsi tak pitomá! No co. Vyřešíš to a

basta. Potrat už dnes není žádná ostuda, ne? Nemusí se to nikdo dozvědět. Dítě si teď prostě nemůžeme dovolit. “

Moje maminka se však jen tak nedá. Měla jasno. A to už nějaký čas. Ale ne tak, jak si představoval tatínek. Začala mě bránit. Byly mi už bezmála čtyři měsíce. Nemohla tedy nevyhrát.

„Přestaň si hrát na chudinku! Nejseš jediná těhotná, co staví barák. Chceš snad, aby měl ten capart kde bydlet. Nebo ne? Tak se hold musíš snažit. Zejtra jedem na stavbu. Budu tě potřebovat. Řemeslníci jsou drahý. Musíme přece šetřit na kočár. Elektřinu si vysekáme samy. Nemůže to být až taková věda,“ pokračuje můj tatínek už o něco mírněji.

Maminčin hlas neslyším. Anebo je to tím příšerným klokotem, co tu všude kolem hartusí. Sem tam se dokonce ocitnu v podivných kleštích. To když se svaly pode mnou a nade mnou zatnou a v křeči mě drtí mezi sebou. Je to odporne. Nahání mi to hrůzu. Připadám si hrozně křehká, rozbitná a slabá. Chci to za každou cenu zvládnout, abych nezklamala moji maminku. I když se moje srdíčko občas na moment zastaví. Nutím ho pak do práce, ale nejsem si jistá, jestli mu dokážu pokaždé poručit. Byla bych radši, kdybych to dělat nemusela. Kéž by moje maminka přestala plakat! Kéž by se zase uvolnila a pohoupala mě tou svojí krásně kolíbavou chuží. Taky by si mohla přiložit svoje heboučké ruce na břicho a poslat mi svoji jedinečnou energii. Uvítala bych i něco na posilněnou. Abych pořádně rostla a mohla ji víc bránit. Nesnáším, když je moje maminka nešťastná. Kvůli komukoliv. Kvůli mému tatínkovi už se nesmí trápit vůbec!

Ach, maminko, pomoz mi už z té svíravé pasti. Všechno ti oplatím. Jenom už nebud' smutná!

Myslím, že tatínek usnul. Nejsem si ale jistá. Možná se mi hlasy mých ochránců jen ztrácejí v hlomozu maminčina těla. Teď! Náhle se všechno ko-

lem mne prudce zastavilo. Křeč! A hned za ní další, o něco slabší. Směsice rachotivých zvuků se proměňuje v táhlou, pronikavou sirénu. Maminčina duše volá o pomoc. Kvílí mi hned za zády. Je to nesnesitelné. Dlouhý, monotónní, vysoko posazený hlas ve mně vyvolává paniku. *Maminko, já tě potřebuju ! Co mi to děláš?* Křičí moje myšlenky, které nepřetržitě a s velkým úsilím vysílám směrem k mysli mojí mámy. Přestávám se soustředit na slova zvenku. Zoufale se snažím udržet tam, kde jsem. Neporušená a při smyslech.

Podařilo se mi to. Nejspíš právě proto, že tatínek podlehl únavě. Musel být po celodenní práci v továrně vyčerpaný. K tomu ty starosti, které si dělal o naši budoucnost! Bude to dobrý táta, když nám staví dům. Zítra by měl odpočívat. Zítra nemusí vydělávat peníze.

Peníze, peníze... To slovo mi nedělá dobře. Něco jsem si s nimi už užila a nebyla to zrovna přátelská setkání. Pamatuji si, že se mi stále nedařilo. Nedokážu popsat, co a jak se mi mělo dařit, ale vím jistě, že peníze v tom hrály důležitou roli. Váhám. Nerozumím mým pocitům, když slyším slovo „peníze“. Jako bych ho chtěla raději přeslechnout. Zároveň ale vím, že by to nebylo nic platné. To slovo tu zkrátka být musí. A nejspíš tu bude pořád. Až budu mít tělo... až budu dívka, slečna, žena i stařena... Musím si na něj zvyknout.

Další bouřka venku pomalu ustává. Jsem hrozně unavená. Ztrácím přehled o rozhovoru tam venku. Hromy se začínají vzdalovat a blesky po sobě nechávají zase už jenom tu dobře známou, jasnou červeň. Rozhodně to ještě není klid slunce, ale krupobití už to také není. Pomalu rozeznávám různé druhy houpání, které mi maminka dopřává. Třeba když přechází po bytě. Když přešlapuje z nohy na nohu, aby si ulevila při vaření, nebo když pustí sprchu a pomalu se mydlí. Mám to ráda. A ještě raději mám, když si přitom zpívá.

Tentokrát si však nezpívá. Několikrát se s hlubokým nadechnutím odráží k prudšímu pohybu. Trošku přitom ztrácím orientaci, ale vím, že je to potřeba. Pro maminku je stále obtížnější zvednout se z křesla nebo se ohnout, aby si natáhla teplejší ponožky. Má mě přece v bříšku a já už nejsem žádné slunéčko sedmitečné. Maminka mi tak říká. Ale jenom, když jsme spolu samy. Jsem moc ráda „slunéčko“. Někdy navíc „sedmitečné“. Nemůžu se dočkat, až ten zázrak s tak zajímavým jménem uvidím na vlastní oči. Zatím si ho představuji jako „berušku“. Na ty si ještě hodně dobře vzpomínám. Spoléhala jsem na ně tenkrát jako na „pošťáky štěstí“.

Už se nehoupu. Neslyším nic než ticho. Po přestálých peripetiích mi začíná být zvláště lehké. Maminčiny ruce už bezpečně poznám. Pokládá si je přesně tam, kde ji šimrám. Už se hodně vyznám. A hned tak něčeho se nezaleknu. Nejsem tu přece poprvé!

Neodpočívám dlouho. Lekám se hluku, který tropí všelijaké hlasy přerušované muzikou. Nejsou živé. Jsem proto klidnější než před chvílí. Tyhle hlasy mé mamince ublížit nemohou. I když jsou někdy hodně divoké. Nejsem tím nijak nadšená, když mám poslouchat televizi, ale maminka to asi potřebuje. Trvá to jenom chvíli a už se necítí tak moc sama. Snažím se ji často v noci uklidnit, že není a nikdy už nebude osamělá. Ani v noci, kdy nemůže usnout, zatímco tatínek montuje v továrně auta. Má přece mě! Chci se jí připomenout. Rozhazuji kolem sebe ručkama i nožkama, takže možná vypadám jako rozhoupaný kašpárek na nitích. Je z toho moc hezká hra. Maminka se snaží chytit tu moji patičku, tu pěstičku, ale nepovede se jí to nikdy. Jsem totiž hodně mrštná. Potom mě nadnese několikrát povzdechnutí a je po hraní. Ztrácíme se sobě navzájem v hlucích televize.

Maminka už nevzdychá. Zdá se mi taková položivá, polomrtvá. Apatická se tomu, myslím, může říkat. Je to takové divné prázdno. Nic mi neschází,

nic mě netíží, ale stejně je to takové o ničem. Jako bychom o sobě navzájem nevěděli. Pokaždé se už nemůžu dočkat, až mi pošle nějaký pozdrav. Jedno jaký. Ale chci být stále s ní. V jejích myšlenkách a plánech. Aby dýchala, jedla, pila a zpívala pro mě. Aby pro mě žila. Já tu jsem přece také pro ni. Tolik ji miluju, že ji ani tatínek tolik nemiluje. To mě trápí. Budu ho to muset naučit.

Kdyby ji měl totiž doopravdy rád, nebylo by tu teď tak temno. Jako by na mě spadl černočerný mrak. A pod tím mrakem se ničemu nedaří. Ustavičné bubláni a škvrkání je skoro neslyšné. I pravidelný tlukot srdce je pod tou těžkou dekou lenivý. Když se stěny kolem mne pohnou, pak s velikým vypětím a hodně ztěžka. Moje maminka je nesmírně unavená.

Zdá se mi, že by se nejraději otočila a vykročila přesně opačným směrem, než kam se spolu s nekonečnou řekou času posouváme. Jenomže proti proudu se žádnému pohybu příliš nedaří. Je to stejné jako s během proti větru nebo s výskokem do výšky. Jsou síly, které nelze oklamat. Jsem už pro jednu tu. Maminka to dobře ví. Přesto jakoby zatoužila po návratu. Váhá. Po divoké konverzaci s tatínkem je nejistá.

Udělala jsem opravdu správně, když jsem obelhala Přemka? Neměli jsme se nakonec doopravdy nejprve dohodnout? Zvládnou všechno kolem děťátka sama? Je tu vůbec někdo, kdo by mi pomohl, až si nebudu vědět rady? A co kdyby se se mnou, nedejbože, něco stalo? Kdo by se potom postaral o moje malinké?

Maminka ke mně vysílá otazníky, které se přede mnou šmodrchají do zlověstných pletenců. Jde z nich strach. Jak si představuje neexistující možnosti návratu, otáčí se mnou, jakoby ždímal mokré prádlo. Opravdu mě to hodně bolí. Jsem ještě tak křehká! Její myšlenky mne posouvají tu řídkou kostičkou, tam neukotveným kloubkem. Dá mi obrovskou práci udržet moje slaboučké tělíčko tak, jak si pamatuji, že má být. Ručky pěkně u ramínek, nožky v kyčelních jamkách, prstíky ve správných rozestupech. Nejtěžší to je s chodidly. Chtějí se mi roztočit jako řetízkový kolotoč. Nemám ještě pevné kotníky. Je to hotový rébus. Moc se snažím. Nesmím moji milovanou maminku zklamat. Nepřestávám jí věřit. Ona ty otázky nemyslí zle. Má to jenom těžké.

Vždyť jsem tu přece právě kvůli tatínkovi. Cítím, že si máme něco dát. On mě, já jemu. Jsem moc ráda, že se mohu vrátit. Dostali jsme šanci.

On nebyl nikdy zlý. Stal se však obětí svého vlastního neštěstí. Pěstoval si ho v sobě jak starostlivý zahradník. Pravidelně vyséval a pravidelně sklízel. Přitom byl jediným, kdo ho mohl zarýt do země tak hluboko, že by už nenašlo cestu vzhůru. Než by se prodralo středem zeměkoule, aby vyrašilo kdesi u protinožců, mohl by tento ničím zvláštní, vcelku pohledný muž prožít život mezi notovými linkami. Tenkrát si ještě s potěšením na svých všednodenních toulkách prozpěvoval.

Potom od něho odešla žena. Nebylo to samo sebou. Měl ji jistě rád. Jenom k ní jeho „rád“ nedoléhalo. Jako když hlas narazí na vysokou skálu. Vytvoří se ozvěna, která ho pošle zpět. Takové „rád“ vysílal muž k ženě, o které s pýchou říkával, že je to jeho životní láska. Avšak namísto aby jí koupil květinu nebo ji pozval na skleničku vína, počítal každý vydělaný peníz. Aby měl víc. A ještě víc. A když se mu přesto zdálo, že stále nemá dost, nerozpakoval si dopomoci jinak. „Sázky a dostihy“ tomu říkával, když odcházel do herny mezi muže, kteří měli, co utrácet. On od svých návštěv naopak očekával, že se mu jeho „měšce“ naplní. Zklamání z nesplněných očekávání bývá v takových případech více pravděpodobné než fanfáry na počest vítěze. A tak se s pravidelností jízdního řádu stávalo, že žena zůstávala o samotě u stolu bez květin a prochládlé ruce si hřála o šálek černého čaje.

Odešla právě včas, aby ještě stihla skutečně žít. Vzala s sebou tři dospívající syny. Nejprve podléhala naléhání jejich otce, aby jim nebránila v pokračování jejich vzájemného ovlivňování. Její oči se však otvíraly do široka. Začínala vidět jinak. S každým dnem svobody dohlédla dál. Jednoho horkého letního dne svým krásným synům sbalila po kufříku a odjela do sousední země. Nebyla žádný velký dobrodruh. Jenom dala na tušení, že tam na ni čeká srdce, kterému touží naslouchat. Láska jí pak pomohla zapustit kořínky a nechala ji vykvést do vyspělé krásy pěstěných růží. Náležitě přitom zalévala také její tři mladé oddenky. Našly si svou milou zahrádku. Otáčely se

za sluncem a ukrajovaly si ze svého bochníku chleba den za dnem s vděčností, že je sytí. Matka se nenápadně měnila ve stařenku s vějířky šťastných vrásek. Její synové jí nezapomínali děkovat, že je kdysi připravila o jejich otce. Ještě včas na to, aby se jeho zálibou pro přesuny hromádek peněz nestačili nakazit.

Jejich tatínek trpěl hodně zákeřnou chorobou. Nebylo na ni léku. Když prohrál cenné papírky i zvonivé mince, rozprodal doslova střechu nad hlavou. Od střešní krytiny obstojné kvality přes více či méně ztrouchnivělé trámy až po podlahu prolezlou všelijakou havětí. Do autobusové zastávky, kde po svém celodenním lelkování přespával, si nic ze svého bývalého majetku nenastěhoval. Zůstala mu potrhaná igelitka. Náhradní ponožky v ní záhy nahradily vypité i nedopité láhve. Člověk ztrácel své člověčenství. Nehledal jej nazpět. Neštěstí a šírající pocit vinny, které se dopustil na svých třech synech, mu zaslepovaly oči. Neustále se mu před nimi míhali tři báječní kluci, kterým on nedal víc, než jen holý život. S obtížemi dohlédl na chodník před sebou. Do svých vysypaných kapes už raději nenahlížel vůbec. Kolik tenkrát asi viděl z postavy, do které s takovou bezcitností udeřil? Rozbil jí lebku, aby mohl prošacovat její kabát. Našel v něm sto dvacet korun a kreditní kartu, ke které nikdy neobjevil kód. Po vykonané směně to představovalo dvě lahve laciného pití za život mého milovaného.

Než se spravedlnost dostala ke slovu, zahynul na bídu. Jediné dílo, na kterém důsledně a ustavičně po celý jeho pokrácený život dospělého muže pracoval. Příčinu jeho smrti se nepodařilo jednoznačně definovat. Fleky omrzlé kůže se v roztodivných mapách střídaly s hlubokými ranami, rejdišti hladových parazitů. Většina orgánů se při pitvě sypala pod rukama. Jen srdce bylo zatvrdlé jako stoletý beton v ocelovém mřížoví.

Tělo mého milovaného na pitevním stole naopak zářilo nezpochybnitelným zdravím. Otevřeli jej. Přestože bylo zřejmé, že rána ocelovou tyčí rozdělila lebku vejpůl. Pravá půlka obličeje tak klesla o pořádný kus níže, přičemž se natrhla nosní přepážka, praskla sanice a vypadlo několik zubů. Byl krásný i tak. Bylo mi nepředstavitelně těžko. Nechtěla jsem se s ním za žád-

nou cenu rozloučit. Hladila jsem jeho pokřivenou tvář a nacházela v ní nové, dosud neobjevené obdivuhodnosti. Jako by ho útočník ozdobil vzácnými, zcela jedinečnými šperky. Naléhali na mě. V márnici bylo hodně chladno. Všem mým doprovázejícím zalézala zima pod rukávy a do nohavic. Já jsem však hořela. Láska ve mně šlehala plameny, které se zoufale snažily prohrát ledové tělo mého milovaného. Nemohlo se jim to podařit. Ani já jsem se nemohla své lásce obdivovat věčně. Děkovala jsem. Skláněla jsem se s vděčností za prožitě. Konejšila jsem, ale především jsem slibovala.

Sejdeme se. Milovaný můj! Můj nejdražší! Najdu si tě tam, kam odcházíš. Věř mi a měj, prosím, strpení. Přijdu za tebou. Nevím kdy, ale přijdu!

A doufala jsem, že v prostoru bez času nebude mému milému čekání na mě příliš dlouhou chvílí.

Když jsem se i já projela spirálou lákavého světla a ocitla se v končinách nepodmíněné lásky, celá jsem se oddala pátrání po mé milované duši. Jenom s ní jsem ve světě hmoty zažívala souznění, na které mi už později zůstaly pouze vzpomínky. Nikdy později už do mé blízkosti nevstoupil nikdo, kdo by se mnou mohl vytvořit jednu společnou, dokonalou bytost na Zemi. Věděla jsem, že mého celého JÁ mohu dosáhnout pouze ve spojení s mým předčasně zesnulým. Ještě jsme toho měli tolik co vykonat.

Nenašla jsem ho. Dokonce jsem se na svých poutích krajinami slastného odpočinku nesetkala ani s kající se duší nešťastníka. Obě bytosti, jež mi svými činy umožnily růst, už byly zpět ve světě bolestí, strachů a nahodilých radostí. Nezbyvalo, než se vydat za nimi. Za pomoci veškeré nastrádané moudrosti, jež je laskavý Vesmír prosycen, jsem se připravila ke svému dalšímu pozemskému počínání.

„Běž a pomáhej. Nesud! Nikdy nikomu nic nevyčítej! A především, nedovol v sobě vzniknout zášti! Buď přesně taková, jaká jsi! Buď sama sebou! Nelekej se překážek a nehledej, kudy je obejít. Je jenom jedna cesta. Budeš klopýtat. Budeš se zadýchávat. Občas zakolísáš, ba i upadneš. Jsi však silná. Podepřeš nejprve muže, jenž ve svém bytí neustále postrádá berle. Je však ještě příliš mladý na to, aby mu slušela hůl. Buď mu nápomocna. Ani v těch

nejtěžších chvílích nezapomeň, že jsi silnější. Že jsi dál. Že jsi Ty a nikdo jiný. A věř! Přijde den, kdy se před tebou objeví brána. Zkouška Tvé odvahy a rozhodnosti. Projdeš-li, prožiješ skutečný Ráj na Zemi. Ty už víš, kdo jediný tě může doplnit tak, že budete opět jednou, celistvou bytostí...”

A rozestoupilo se přede mnou nic, které mě obklopovalo.

Na moment jsem usnula. Sen mi připomněl, proč se nesmím vzdát.

O talíře cinká jenom jeden příbor. Tatínek si u maminky vyprosil svoje oblíbené jídlo. Zaslouží si ho přece! Vždyť pracoval ! Jenomže to maminka taky. Náš nový dům by však potřeboval mnohem více párů rukou, aby se v něm dalo svítit a nebyla v něm zima. Pro dva je tam práce příliš. A já jsem ještě malá.

Jak ráda bych mamince pomohla. Takhle je mi moc těžko. Cítím její vyčerpání. Nejedla. Šla si lehnout dřív, než se v ní všechno dočista zastaví! Mám hlad. Protože moje maminka má také hlad. Nechce se mi hýbat, jako jí se nechce hýbat. Stáčím se do co nejmenšího klubíčka. Tak se dá tíseň snést o malinko líp. A čekám. Musím být trpělivá. Tolikrát jsem to už dokázala. Přece to teď nevzdám! Věřím mojí mamince! Víím, že bych se mohla rozhodnout a vrátit se do hodného Vesmíru, kde žádné těžké deky nepadají. Napadá mě, jak by mi bylo vmžiku lehké.

Naštěstí se mi zdají sny. O tom, co bylo , i o tom, co by mělo být.

Jé, to je nádhera! Skoro jako ve vesmírné zahrádce! Něco mě kolíbá a krásně to tu voní! Tak sladounce. Maličko lepkavě, trošku po medu. Ale med to není! Kdepak, to bych poznala. Na tom jsem si kdysi náramně pochutnávala. Tohle je podobná vůně. Je to vůně slasti. Takhle voní ženy, když jsou milované. Nemůže být tedy úplně pravda, že by tatínek neměl maminku rád.

Vesmír by nikoho, kdo by nebyl schopen lásky, na planetu Zemi nepustil. O tom už přece musím něco vědět.

Člověk je však bytost nepředvídatelně složitá. Dokáže zapomínat a předstírat. Také zapírat a manévrovat. Až se mu doopravdy může stát, že před ním Láska nakonec bázlivě utíká. Tatínek ale není bezcitný a sobecký. Jeho ego o sobě nechává slyšet více než by bylo nutné, to je pravda. Ale teď právě miluje maminku!

„Ach, ách, ještě, tááák... Pojď ke mně, miláčku! Buď ale opatrný, prosím! Pozor na naše maličké!“ šeptá maminka tatínkovi a rozsvěcí moji komůrku těmi nejčarovnějšími barvami. Prohýbá se vlnkami rozkoše. Prodýchává opojný vzduch. Sem tam mírně zakňourá. Jako přítulné, mazlivé koťátko a houpy a houpy... Chvillemi ke mně doléhá jen příjemně tlumené světlo. To je můj tatínek vměstnaný v jediném otvoru, který mě spojuje se světem. To on mě houpá! Stěna mého příbytku se prohýbá v pravidelných nárazech. Mě to ale vůbec nevadí. Nebojím se, že by se mi mohlo něco stát. Napětí kolem mne stoupá. Je to však jiné napětí, než to, které doprovází strach. Tohle je neuvěřitelně příjemné, vítané, okouzlující až čarovné. Táhne mě s sebou. Prostupuje mnou, takže splývám s rozkoší, kterou překypuje moje okolí. Unáší mě. Nejprve stoupám jenom zlehýnka. Pokaždé se ještě vrátím do hebkého polštářku mamčině lůna. Jako na moři. Nechávám se hladit vlnami, které přicházejí tak pravidelně, že mě plní neochvějnou jistotou. Užívám si lehkost a Lásku. Ano, je to Láska. Nepochybují o tom, že se děje něco, k čemu dal sám Vesmír své nejlaskavější svolení. Můj tatínek miluje maminku, moje maminka miluje tatínka. Tatínek a maminka se milují.

Vlny, které mě vynášejí do prostoru nekonečné Lásky, se zvedají stále výš. Každé mamčině prodýchnutí je hlubší a následuje za ním delší, tichá pomlka plná toužebného očekávání. Já i maminka opouštíme planetu, na které stále zůstávají naše těla. Vzlétáme a pronikáme sférami mnohobarevné rozkoše až před bránu paláce samotné bohyně. Ještě se před ní na okamžik zastavíme. To abychom vyjádřily úctu a pokoru, se kterou do sídla Paní Lásky vcházíme. Brána brán se před námi sama otevírá. Už neslyším ma-

minčin dech ani nepřerušované tempo jejího těla. Přesto vím, že se nic nezastavilo. Že tu stále je, existuje, žije... S nejvyšší uctivostí poklekáme před trůnem panovnice, které jsme naprosto oddané.

Odměňuje nás za to prožitkem extáze, jež nám tají dech. Chtěly bychom se pozdržet. Zůstat ještě o vteřinu, dvě déle. Udržet se v těch výšinách objímající rozkoše.... „Ještě, ještě...“ vzdychá hlas maminky a já se tiše přidávám.

Paní Láska je však moudrá a spravedlivá. Každému naděluje přesně tolik, aby v něm ponechala semínko touhy pro příští setkání. Velmi, velmi jemně nám dává pokyn k návratu.

Opouštíme palác tisíců světél, abychom se znovu nadechly. Čerstvá dávka vzduchu nám pomáhá k plynulému klesání. Už zase běží čas. Vklouzáváme do našich těl. Maminka povoluje napnuté svaly, já se zavrtávám do hedvábné podušky. Návrat byl pozvolný. To abychom si odnesly co nejvíce z palácové nádhery. Nastává chvíle slastného uvolnění, šeptaných něžností, nevyslovené vděčnosti...

Zůstávám v naprostém klidu. Nehýbu se. Toužím zachytit alespoň ozvěnu toho milostného šepotu. Chci se radovat spolu s mojí maminkou. Teď se přitulí k horkému tělu tatínkovu a oba se zahrnou sprchou drobounkých polibků, kterými si navzájem slízají kapičky potu z pokožky. Víam, jak by měly chutnat. Trpělivě čekám na ono slastné doznívání slasti.

Nic. Už ke mně nic láskyplného nepřichází. Jako když se film přetrhne v půli. Nebo se rozbije sklenka zpola plná lahodného vína. Rozněžnělou spokojenost nahrazuje pocit nedostatečnosti a neúplnosti. Naplnění se zastavilo kdesi na prahu. Něhu, pozornost a rozkoš z dotýkání náhle vyhánil chlad a nezájem. Můj tatínek se odvrací od ženy, se kterou se právě miloval. Bez jediného projevu vděku, díky nebo třeba jen náklonnosti okamžitě usíná. Maminka se trápí. Nemá s kým sdílet. Nedostává se souznění. Cítí se použitá a vzápětí odložená. Cítí se zneužitá.

Tatínku, copak skutečně nemiluješ? Nevnímáš rozkoš své milé jako své vlastní štěstí? Neraduješ se z dávání a přijímání? Necítíš potřebu být se svou

ženou? Jen tak být? Copak jsi už zapomněl, jakou Láskou tě sytil Vesmír? Býval jsi přece také Láskou! I já jsem Láska. Až si poprvé pohlédneme do očí, budu Láska. Kam se poděla nejsilnější energie tvého života? Proč nedokážeš milovat? Proč nežiješ z pocitu, že jsi milován? Proč, proč, proč?

Jsem zmatená. Prolétla jsem s maminkou labyrintem rozkoše, ve kterém se nedá zabloudit. Na konci nás však nečekala lázeň, která by drahocenné prožitky ošetřila vonnými esencemi a vzácnými bylinami.

Ještě však splýváme. Maminčiny prožitky se do mě vpíjí. Prosakují hmotou, aby vklouzly do mé duše. Aby jí dávaly barvy a tvary, které nikdo nikdy neuvidí. Které ji však utvářejí, jako když sochař tesá do kamene. Nebo jako když malíř vkládá hodnotu do obyčejného plátna. Moji spjatost s osobou, která mě nosí, nelze ničím přelstít.

Maminka do mě tak každou zkušeností chtě nechtě vkládá poklad za pokladem. Jsou to drahokamy. Stavební kameny mého života. Některé jsou, pravda, hodně matné. Budu na nich muset nechat kus práce. Vybrousit je, opracovat a dát jim lesk. Všechny jsou ale hodně cenné. Na těchto základech budu stavět svůj chrám. Chci ho dovést k dokonalosti. Kamínek ke kamínku, kámen ke kameni vztyčím věže, které budou dosahovat až k výškám, kde už je jenom klid, harmonie a Láska. Dokážu to. I když vím, že o kameny se na Zemi také zakopává. Nejsem tu přece žádný nováček.

Neleká mě to. Přicházím znovu, abych byla lepší. Vždyť není třeba zdolávat hory ani bojovat s draky. Stačí jen obyčejně být. Milovat každý den, sama sebe v něm a pokorně a s Láskou přijímat dary této dobré planety.

Znám už nástrahy a pastí, které by mé čisté úmysly mohly svést z cesty. Budu se potkávat se zlobou a neláskou, se lží a záští, s nenávistí a lstivostí. Znám i peníze a jejich magickou moc. Také znám chtíč a vím, jak proradné dokáže být ego. Prožila jsem už hodně bolesti a zklamání. Mnohokrát jsem podlehla a znovu se hledala. Jsem duše, jejíž věk by byl v číslech jistě úctyhodný. Přesto se ještě musím vrátit. Jiné světy mi zůstanou zapovězené, dokud svá poznání neroztrousím mezi potřebnými.